

## NOVINKA VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA O ALZHEIMEROVĚ CHOROBĚ

## Další strhující kreace Petry Janečkové

**PARDUBICE** – Počet lidí postižených Alzheimerovou chorobou v celém světě rapidně roste. Jak se projevují příznaky fatálního onemocnění, jak na ně může (ne)reagovat postižená osoba a co lze očekávat od jejich nejbližších?

Nejen na tyhle zásadní otázky se snaží poukázat a naznačit odpovědi divadelní hra Pořád jsem to já, kterou napsala Christine Mary Dunford podle románu Lisy Genovy. V překladu Adély Šotolové ji od dubna uvádí Východočeské divadlo a již od premiéry je patrné, že pardubická scéna by mohla mít díky hereckému výkonu Petry Janečkové, představitelky hlavní role, opět trumf pro nominace na Cenu Thálie.

Dlouhou řadu let nejoblíbenější pardubická herečka vytvořila pod režijním vedením Kateřiny Duškové další strhující kreaci, na niž divák jen tak nezapomene. Ti, kteří se třeba ve své rodině s člověkem trpícím byt jen počátečním stadiem Alzheimerova setkali, zajisté ocení, jak přesně Janečková vystihla „vnější“ podobu symptomů. A ti, co zatím měli štěstí a zákeřná choroba se všem kolem nich vyhýbá, mohou – bez ironie – pohled na jeviště brát jako přípravu, neboť nikdy nevědí, co je čeká. Tak přesvědčivá herečka je. Ale jde tady i o vnitřní svět její hrdinky.



Na snímku z inscenace zleva Eliška Jechová, Petra Janečková a Eliška Lásková.  
Foto: PATRIK BORECKÝ

Na tohle představení se vyplatí koupit si vstupenku co nejbližže jevišti. Ještě více než v jiných komorních inscenacích se chtě nechtě budete soustředit právě na hlavní představitelku a budete ji chtít vidět do tváře, do očí, pozorovat její mimiku a veškeré pohyby těla. Janečková propracovala svoji Alici do až neuvěřitelně drobných detailů. Za všechny uvedme dva – okamžik, v němž si vůbec poprvé uvědomuje, že něco není v pořádku, jak bývalo vždycky dříve, a zejména její výraz totální zmatenosti a bolestného duševního osamění ve chvíli, kdy se před ní nepěkně dohadují její dvě již odrostlé děti. Oceňuji tyto jevištní sekvence

mnohem více než typicky americkou scénu, v níž se hrdinka účastní konference Alzheimerovy asociace. Kam se hrabe signifikantní, ač zajisté dobře míněný, patos proslovu na hlubinu úzkostí poznamenané člověčiny rozevírající se v očích a tváři Petry Janečkové? To už není jen o exaktním odpozorování...

Ano, hraje se tentokrát o nemilých a nepěkných věcech, které také, žel, provázejí lidské životy. Přesto věřte, že smutnit nebudete. Hra totiž nezapomíná ani na něco, čemu by se dalo říci východisko s nadějí. A občas se třeba i zasmějete, jak tomu ve společnosti s Alzheimerem rovněž bývá. (ro)